

3-001

Talmanskonferens öppen för samtliga ledamöter

3-002

ORDFÖRANDESKAP: FONTAINE

talman

(Sammanträdet öppnades kl. 14.35.)

3-003

Regeringskonferensen

3-004

Talmannen. – Talmanskonferensen har utvidgats till att vara öppen för alla ledamöter som vill delta, och jag ser att det är många här. Den första punkten på föredragningslistan för dagens sammanträde är en granskning av kommissionens meddelande om dess överläggningar i förmiddags rörande regeringskonferensen om reformen av institutionerna. Jag hälsar Romano Prodi välkommen, liksom kommissionär Michel Barnier, som är särskilt ansvarig för denna fråga. Jag tackar dem för att de är närvarande och deltar.

Kommissionen kommer först att lämna en inledande redogörelse och sedan kommer ordföranden för respektive politisk grupp att tala så kort som möjligt. Jag vill erinra om att vi skall prioritera frågor och svar. Avslutningsvis kommer alla kolleger som vill att kunna yttra sig.

3-005

Prodi, kommissionen. – *(IT)* Fru talman, mina damer och herrar! I förmiddags antog kommissionen två viktiga texter: för det första ett förslag till förordning om allmänhetens tillgång till handlingar och för det andra det formella yttrandet om regeringskonferensen om utvidgningen. Jag skall först kort tala om allmänhetens tillgång till dokument och sedan om den viktigare frågan.

Jag vet att parlamentet otåligt väntade på denna reform som berör er direkt eftersom förordningen kommer att tillämpas inte bara på kommissionens handlingar utan även på parlamentets och rådets. Att man ger allmänheten tillgång till handlingar är verkligen ingenting nytt för våra institutioner. Redan 1994 antog kommissionen, frivilligt, en uppförandekod som har gjort att vi har kunnat samla värdefull erfarenhet av hur man bemöter de förfrågningar som framförs. Statistiken över utlämnade handlingar varje år visar att kommissionen har blivit mer öppen och tillmötesgående när det gäller att tillhandahålla begärda handlingar och för närvarande ser vi det som normalt att nästan 90 procent av de förfrågningar vi får besvaras positivt.

När kommissionen förberedde förslaget till förordning tog vi vederbörlig hänsyn till gällande lagstiftning på området i medlemsstaterna och särskilt i de länder som kan skryta med en lång tradition med öppenhet. Tvärtemot vad som ibland hävdas är skillnaderna mellan lagstiftningen i de nordeuropeiska och de sydeuropeiska länderna inte så stora. Man kan faktiskt säga att det finns en utbredd konsensus i hela unionen, inte bara om behovet att bereda tillgång till information utan även om vilka rutiner som skall gälla för detta. Kommissionen anser att det betänkande som antogs om frågan av utskottet för konstitutionella frågor för litet mer än ett år sedan är mycket användbart. De förslag som framförs i förslaget till förordning innebär en betydande utvidgning av tillgången till handlingar och den största förändringen gentemot det nuvarande systemet är kanske vårt förslag att inkludera alla handlingar institutionerna har. Med andra ord kommer allmänheten, om ni och rådet godkänner vårt förslag, att kunna begära inte bara de handlingar institutionerna har producerat utan också de som har mottagits från externa källor. Självfallet måste det finnas skyddsklausuler, och vi har sett över undantagen. Även om förslagen syftar till att säkerställa vidast möjliga tillgång måste ett litet antal förfrågningar avslås. Beslutet att avslå en förfrågan skall bara fattas efter att den begärda handlingen har bedömts ingående. Om man emellertid slutligen inte får något svar på sin begäran om en handling skall detta tolkas som ett godkännande av att den offentliggörs. Detta är ett betydande steg framåt jämfört med dagens situation. Faktum är att våra institutioner redan är öppna, men nu kommer lagstiftningen att garantera våra medborgare denna öppenhet och detta är en betydande skillnad. Jag hoppas att detta kommer att bidra till att medborgarna får en känsla av större delaktighet i ett öppnare Europa.

Låt oss nu övergå till kommissionens formella yttrande om regeringskonferensen. Fru talman, ledamöter! Den 10 november 1999 beskrev jag kommissionens politiska mål för nästa regeringskonferens för detta parlament. Vid det tillfället underströk jag att detta år skulle bli ett avgörande år för de europeiska institutionernas framtid. Vi vill att våra vänner i Östeuropa förenar sig med oss. Dessa länder har visat sin vilja att delta i byggandet av ett fredligt och mäktigt Europa, men de vill inte gå med i en union med försvagade och urvattnade former: detta är ämnet för vårt kommande försök att än en gång reformera Romfördraget.

Det har skrivits och diskuterats mycket om huruvida regeringskonferensens dagordning skall begränsas till de frågor som lämnades öppna i Amsterdam eller om den skall sätta upp mer ambitiösa mål för sig. Under de senaste månaderna finns det knappt något adjektiv på skalan mellan försiktig och djärv som inte har använts för att beskriva den möjliga

dagordningen. Som ni vet lämnade man i Helsingfors dörren öppen för möjligheten att lägga till ytterligare diskussionspunkter. Vår inställning har inte förändrats. Även om vi har lyckats hålla dörren på glänt är det faktiskt så att frågan om dagordningen bara är sekundär. Den enda fråga som verkligen ligger mig varmt om hjärtat är konferensens konkreta och slutliga resultat.

Nu är läget följande: ordförandeskapet kan lägga till nya punkter på dagordningen, vilket är vad vi ville. Dessutom har det överenskommit att en medlemsstat, kommissionen och självfallet parlamentet när som helst under konferensen kan göra särskilda tillägg under förutsättning att de är relevanta för huvudmålet att anpassa institutionerna till en speciellt betydelsefull utvidgning.

Jag är glad att kunna säga att det är dags att gå från ord till handling. Kommissionens formella yttrande är inte bara ett politiskt uttalande utan också ett konkret och detaljerat dokument i vilket vi beskriver de förändringar vi anser väsentliga för att unionen skall kunna fungera efter utvidgningen. Låt oss säga det klart ut: dokumentet har skrivits med sikte på en union med tjugosju eller tjuogoåtta medlemsstater i enlighet med de åtaganden gentemot kandidatländerna som gjordes i Helsingfors. Eftersom vi tror på dessa åtaganden, eftersom vi tror att de kommer att hållas, är det vår plikt att ta itu med konsekvenserna.

Yttrandet är indelat i två kapitel: kapitel ett: institutionernas roll och sammansättning, kapitel två: hur man skall försäkra sig om en effektiv beslutsprocess efter utvidgningen. För var och en av dessa två aspekter beskrivs de problem utvidgningen kommer att medföra och de lösningar som föreslås. På de punkter där vi anser att ämnet har utretts tillräckligt och att lösningen har kommit till ett lämpligt stadium föreslår vi ändringar i fördragen. På vissa särskilt viktiga punkter har vi däremot utarbetat en rad alternativ, när vi anser att det bästa i detta läge är att beskriva de olika synsätt som ligger till grund för vart och ett av dessa alternativ och de slutsatser vi måste dra av dem.

Jag vill bara uppehålla mig på några punkter. För det första fäster vi uppmärksamheten på de olika parallella debatter som kommer att sammanlöpa på konferensens bord: a) debatten om säkerhet och försvar, b) det påbörjade arbetet med att upprätta en stadga för de grundläggande rättigheterna, c) idén att omdisponera fördraget. Som jag sade till denna församling den 1 december har kommissionen påbörjat en utredning av möjligheterna att genomföra detta och på basis av resultaten kommer vi att kunna lägga fram ett särskilt tillägg senare under konferensen.

Vad beträffar kommissionens storlek har vi kommit till slutsatsen att utvidgningen måste utgöra en vändpunkt och att det egentligen bara finns två möjligheter. Den första är att kommissionen förblir en begränsad inrättning, en slags ledningsgrupp, med ett antal ledamöter som inte överstiger de nuvarande tjuugo. I detta fall skulle det finnas fler medlemsstater än kommissionärer och vi inser att detta skulle kunna inverka negativt på legitimiteten i dess sammansättning. Det vi säger är att denna möjlighet bara är tänkbar om man har ett rotationssystem som säkerställer att de minsta staterna blir jämställda med de större.

Den andra möjligheten är att kommissionen i framtiden består av en kommissionär från varje medlemsstat: på detta sätt skulle man få en kommission på 27-28 medlemmar, vilket också är tänkbart men medför vissa organisatoriska konsekvenser. Även detta alternativ skulle nämligen få konsekvenser, det vill säga att kommissionens karaktär av styrgrupp skulle försvagas. Vår slutsats är att en kommission med 27-28 medlemmar på något sätt måste bli ett organ med två nivåer, med ett större antal vice ordförande som samordnar de andra kommissionärernas arbete och, med nödvändighet, en ordförande med större makt.

Vad omröstningarna i rådet beträffar anger vi några sätt att bibehålla jämvikten mellan de enskilda suveräna staternas likvärdiga ställning och deras demografiska tyngd. I detta syfte har vi uttalat och uttalar vi en klar preferens för att ett tilltalande och enkelt system antas: huruvida ett beslut godkänns skall vara beroende av att en majoritet av medlemsstaterna, som i sin tur företräder majoriteten av befolkningen, röstar för det. Denna regel är enkel för allmänheten att förstå och acceptera.

Den tredje punkten: enligt vår mening är ni de som bäst kan föreslå hur de 700 ledamötplatserna i parlamentet skall fördelas, det antal som ni föreslog i Amsterdam och som vi anser skall ligga fast. Kommissionen ber alltså Europaparlamentet att lägga fram ett tillägg till konferensen om detta. I yttrandet föreslås att det lämpliga – jag upprepar, bara det lämpliga, men det avgör ni – i att välja ett visst antal parlamentsledamöter på europeiska listor, trots att detta innebär mycket stora tekniska svårigheter, övervägs.

I en union som omfattar alla kandidatländerna är den största risken att beslutsprocessen paralyseras. Det är därför mycket viktigt att man reducerar antalet beslut som kräver enhällighet. Vi vet av erfarenhet att enhällighet betyder förlamning eller att besluten reduceras till minsta gemensamma nämnare. Med 27-28 medlemmar anser vi inte att det finns några alternativ till en radikal förändring. Vi säger mycket klart att regeln måste bli omröstningar med kvalificerad majoritet. I yttrandet anges också de få typer av beslut, till exempel beslut av konstitutionell karaktär, som bör fattas enhälligt. I alla lagstiftningsärenden tar vi för givet att man skall tillämpa medbeslutandeförfarandet. Kommissionen anser även att

Europaparlamentet bör rådfrågas i icke lagstiftningsfrågor av grundläggande vikt, som till exempel de viktigaste initiativen inom handelspolitiken.

En annan risk med utvidgningen är att unionen blir urvattnad. Därför måste vi finna instrument som möjliggör ett närmare samarbete mellan länderna. I den nya utvidgade unionen måste man göra ett ökat samarbete genomförbart och man måste också omvärdera antalet länder som kan delta i dessa initiativ till stärkt samarbete.

Slutligen måste jag understryka att kommissionen alltid har hävdat att Europaparlamentet måste spela sin roll fullt ut. Fru Fontaine och era två företrädare Brok och Tsatsos kommer att fungera som de europeiska medborgarnas samvete under den kommande regeringskonferensen. Vi är i detta läge skyldiga att uppnå dessa resultat: det gäller unionens trovärdighet. Och denna plikt åligger oss även till följd av de förhoppningar medborgarna fäster vid detta europeiska område för fred och solidaritet som de vill ha del i. Den reform som konferensen skall fatta beslut om måste bli ett tillfälle till dialog med hela befolkningen, någonting vi bara kan genomföra med er hjälp.

Vi måste avsluta denna konferens före slutet av år 2000 och den får inte avslutas utan att dessa frågor har lösts. Det är faktiskt oeftergivligt att utvidgningen inte fördröjs. Det är sant att vi bara har tio månader på oss att förhandla, men dessa tio månader kommer att vara mer än tillräckliga om den politiska viljan att införa nödvändiga förändringar finns. Vi måste därför nog känna till alla aspekter och alla konsekvenser av de frågor som föreslås för regeringskonferensen.

Fru talman, ärade ledamöter! Tiden är kommen för oss alla att visa upp vår vision för framtiden och ta ett fast grepp om det nya Europas öde.

(Applåder)

3-006

Talmannen. – Jag tackar ordförande Romano Prodi för hans inlägg. Jag tackar också för att han lämnat mig kommissionens formella yttrande nyss, och jag tror att kollegerna kommer att få det under sammanträdet gång, eftersom det avslutades i sista minuten i förmiddags. Ni kommer att få yttrandet på tre språk.

När det gäller Europaparlamentets bidrag som ni nämnde, herr ordförande, kan jag redan nu säga att vi sannolikt kommer att kunna rösta om yttrandet under vårt sammanträde den 2 februari så att vi är färdiga till konferensen. Men ordförande Napolitano kommer att säga det strax.

3-007

Barnier, kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar parlamentsledamöter! I samma anda som i ordförande Prodis politiska uttalande nyss skulle jag vilja lägga till några förklarande ord som snarare är en bruksanvisning för det dokument som ni strax kommer att få. Vi har ansträngt oss för att färdigställa detta yttrande från kommissionen efter den mycket konstruktiva och fördjupade debatt som ägde rum i förmiddags, och som slutade först kl. 14.00. Det dokument ni får på tre språk tar hänsyn till våra beslut. Jag skulle därför vilja säga några ord för att förklara och kanske betona hur vi tänkt under de veckor som gått, eftersom jag under ordförande Prodi och hans personliga förtroende fått äran att förbereda arbetet inom kommissionen.

Jag hade till er, mina damer och herrar, sagt "klarsynthet och frivillighet". Vi har varit detta tankesätt trogna och tagit hänsyn till kommissionens särskilda roll bland institutionerna, eftersom det sägs att kommissionen är fördragets väktare. Kommissionen skall ändå inte "bevara" fördragen. Jag tror dess roll snarast är att vara först med att säga på vilket sätt fördragen fungerar mer eller mindre bra i dag, och hur och varför de inte alls skulle fungera i en europeisk union med ett trettioåttal medlemsländer. Vi tror att sanningens minut har kommit eftersom vi tillsammans inlett vad som kan kallas en stor utvidgning, mycket snabbare och mycket mer omfattande än den man tänkte sig i samband med Amsterdamfördraget. Denna stora utvidgning medför mycket tydligt en risk för blockering eller upplösning, jämfört med det europeiska projektet såsom det tolkats i fördragen sedan 1957.

Vi har alltså i detta relativt allvarliga sammanhang velat utföra ett arbete utan ideologiskt eller taktiskt tänkande. Vi ville utföra ett arbete som kunde vara användbart för denna operativa förhandling, och det, mina damer och herrar, är förklaringen till att det dokument ni skall få omfattar nära 70 sidor med bilagor och illustrationer i form av utkast till fördrag. Vi har naturligtvis hållit oss inom ramen för mandatet från Helsingfors, som är som det är, och vi känner väl till den dominerande känslan här i kammaren när det gäller gränserna för detta mandat. Men precis som jag sade till utskottet för konstitutionella frågor efter Helsingforsmötet kan vi arbeta med detta mandat, och det är vad vi gjort genom att utnyttja alla öppningar, alla möjligheter i texten och mellan raderna.

Hur har vi då gått tillväga för att utarbeta detta dokument? Jag upprepar, genom att använda en mycket enkel och objektiv metod. På en enda fråga har vi eftersträvat alla svar och vi har i detta dokument samlat alla svar som i dag var formaliserade. Hur arbetar vi? Hur talar vi med varandra? Hur fattar man beslut i en union som kommer att omfatta trettio länder? Och för varje institution, såsom ordförande Prodi sade, har vi precis som för beslutssystemet, lämnat alla våra svar på denna grundläggande fråga. Enligt kollegiets beslut har vi till och med förstärkt ett antal valmöjligheter. Ordföranden

talade om två valmöjligheter som vi skall lägga fram för att de skall kunna diskuteras, med all den pedagogiska förtjänst som den allmänna debatten innehåller när det gäller själva kollegiet.

Det är första gången som kommissionen föreslår två valmöjligheter om sig själv och som båda leder till mycket allvarliga omorganisationer. Men det är enligt våra beslut det enda område där vi kommer att lägga fram två valmöjligheter, eftersom kollegiet när det gäller omröstningssystemet klart visat sig föredra ett enkelt system som är tydligt och hållbart, nämligen systemet med dubbel enkel majoritet: majoritet för befolkningen och majoritet för staterna.

Ni kommer att se att för varje institution, och varje ämne, har vi arbetat och lämnat förslag, inte för att åstadkomma något slags förkastande, utan för att åstadkomma en debatt med de förtjänster den kan ha. Vi har inte avslutat arbetet helt. Det är inte färdigt. Vi säger själva att på vissa punkter, såsom omarbetandet av fördragen, behöver vi mer tid. Det är sannolikt i maj som vi kan kontrollera genomförbarheten för denna omorganisation, på grundval av det arbete vi beställt från Florensinstitutet. Precis som på en annan punkt, nämligen domstolssystemet, väntar vi på att arbetet om EG-domstolen skall avslutas.

Fru talman! Jag skall avsluta med att säga att under hela förhandlingen – jag använder ordet för tredje gången – har vi strävat efter en offentlig debatt och inte bara en debatt för specialister, ledare eller eliten. Debatten skall äga rum i förtroende med Europaparlamentet. Den bör mer än tidigare äga rum tillsammans med de nationella parlamenten. Den skall äga rum med medborgarna. Och kommissionen kommer sannolikt att ta initiativ för att på plats bedriva denna offentliga debatt så att den europeiska integrationen i större utsträckning än tidigare sker för medborgarna, naturligtvis, men också i större utsträckning med dem.

Och i denna anda av gemensamt arbete och offentlig debatt vill jag, fru talman, framföra mitt tack till ordföranden i utskottet för konstitutionella frågor, herr Napolitano, och till hans två första föredragande, Dimitrakopoulos och Leinen, som arbetat mycket. Jag vill också nämna det åtagande vi gjort gentemot er, fru talman, och gentemot professor Tsatsos och Elmar Brok, att kontrollera att Europaparlamentets förslag som så långt det är möjligt skall överensstämma med våra, eller vice versa, även om de inte alltid är likadana, höras på ett konstruktivt sätt under hela förhandlingen. Jag skall personligen se till att det under ordförande Prodis överinseende blir så.

(Applåder)

3-008

Talmannen. – Tack, kommissionär Barnier. Vi inleder omedelbart debatten, den debatt som ni önskat. Jag ger genast ordet till Poettering.

3-009

Poettering (PPE-DE). – *(DE)* Fru talman, herr kommissionsordförande, herr kommissionär, kära kolleger! Jag vill inledningsvis rikta mitt tack till kommissionens ordförande Prodi och även till kommissionär Barnier för att de informerar oss så kort tid efter att kommissionens överläggningar som varade från i morse och fram till middagstid har avslutats. Jag anser att detta är något mycket bra. Det visar på en hållning gentemot parlamentet som styrs av en principiell samarbets- och dialogberedskap. Detta som en positiv inledning.

Dokumentet har ännu inte kommit oss tillhanda, och detta säger jag inte som en förebråelse, jag bara konstaterar det. Därför kan man ännu inte säga särskilt mycket om innehållet, då ju introduktionen var mycket allmänt hållen. På några punkter vill jag dock gärna säga något och även ställa frågor. Kommissionens ordförande Prodi talade om att det skall finnas en studie över omdisponeringen av fördragen. Eftersom tidsramen för konferensen ju är mycket begränsad är det naturligtvis mycket viktigt att vi snabbt får tillgång till resultatet av studien och kan bilda oss en uppfattning om den.

Vad gäller de olika institutionerna vill jag gärna veta vilket val kommissionen gör när det gäller sammansättningen av kommissionen. Det presenterades två valmöjligheter – en ledamot för varje medlemsland respektive inte för varje medlemsland. Viktigt att veta är ju vad kommissionen själv vill. Görs det något förklarande uttalande om detta i dokumentet?

Mycket tydlig var – såväl från kommissionens ordförande Prodi som från kommissionär Barnier – formuleringen i fråga om majoriteten i ministerrådet. Jag tycker det är toppen att kommissionen även här väljer en tydlig väg. Här vill jag ställa en fråga – i översättningen var detta oklart åtminstone för mig, men det kan naturligtvis även bero på bristande förståelse från min sida: Verkar kommissionen tillsammans med oss, med parlamentet, för att också Europaparlamentet skall få medbeslutanderätt i alla frågor där ministerrådet fattar majoritetsbeslut? Det är viktigt att kommissionen uttalar sig klart och tydligt här. Detta är den avgörande punkten för oss.

Sedan skulle jag gärna vilja få en kommentar till hur man tänker utvidga listan från Helsingfors. Bägge talarna förhöll sig mycket avvaktande på den punkten. Barnier sade att man vill agera inom ramen för slutsatserna från Helsingfors, men Helsingfors gör det ju faktiskt möjligt att öppna dörren ännu mer, och jag har ett intryck av att åtminstone en del av det portugisiska rådsordförandeskapet skulle kunna öppna dörren på mycket vid gavel. Därför vore det bra att få en signal från

kommissionen om huruvida även kommissionen är av denna åsikt och tillsammans med parlamentet kommer att verka för att dörren skall öppnas för nya frågor.

Jag vill ta upp en sista punkt som endast indirekt har att göra med dagens ämne, men som rör samarbetet mellan kommissionen och Europaparlamentet, det som både Prodi och Barnier betecknade som dialog mellan institutionerna. Till min förvåning fick jag i går läsa i en mycket välrenommerad tysk tidning, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, att kommissionens vice ordförande Neil Kinnock kallat det faktum att Europaparlamentet har beslutat sig för att hålla den stora strategiska debatten med kommissionens ordförande i februari och inte i januari, att Neil Kinnock alltså kallar detta för en lek som Europaparlamentet leker med kommissionen. Det är något rent ohyggligt att kommissionens vice ordförande yttrar sig på detta vis! Neil Kinnock är inte oppositionsledare i ett land utan vice ordförande i kommissionen, och om Europaparlamentet har kommit fram till en viktig slutsats i en viktig fråga så tillkommer det inte en vice ordförande i kommissionen att tala om att Europaparlamentet leker små lekar! Jag ogillar detta på alla sätt och ber också kommissionens ordförande Prodi att ta upp detta med Kinnock!

(Livliga applåder)

Jag skall inte återigen ta upp ämnet som det hela handlade om, och jag respekterar till fullo den socialistiska gruppens hållning när man var ensam om att inte dela majoritetens åsikt. Jag kritiserar på intet sätt den socialistiska gruppens fulla rätt att vara av en annan åsikt, men det tillkommer inte vice ordföranden i kommissionen att värdera och kritisera detta på det sätt som skedde i går. Detta visar kommissionens vice ordförandes respektlöshet mot Europaparlamentet på denna punkt, och jag hoppas att något dylikt inte skall upprepas!

(Applåder)

3-010

Prodi, kommissionen. – (IT) Jag skall svara mycket kort på Poetterings påpassliga frågor. För det första: den studie han pratade om måste vara färdig omkring maj, just av det skäl Poettering själv tar upp, att vi behöver den som vägledning för regeringskonferensen, annars behövs den inte. Låt oss dock minnas att tiden är en viktig faktor: vi kan inte låta det gå längre än till maj eller maximalt juni. Problemet är emellertid det politiska samförståndet eftersom vi inte kommer att ha några stora problem med dokumentet ur teknisk synvinkel, vilket för övrigt var fallet med Dehaene-dokumentet där ett politiskt problem uppstod, verkligen inget tekniskt.

Vad gäller antalet ledamöter av kommissionen har vi lämnat två valmöjligheter öppna – det enda fall där vi har lämnat två valmöjligheter öppna – av ett mycket enkelt skäl, det vill säga att de har konsekvenser på den konstitutionella strukturen i allmänhet. Jag tror därför att det är viktigt att fördjupa debatten om dessa valmöjligheter och alla deras konsekvenser: för förhållandet mellan stora och små länder och för hur kommissionen fungerar. Vi har redan bidragit betydligt till denna fördjupning, även på grundval av en viss majoritet i kommissionen, men vi anser det vara lämpligt att i detta fall lämna valet öppet till debatten i parlamentet och institutionerna, eftersom detta är en för komplicerad problematik på grund av de möjliga konsekvenserna för de andra institutionerna. På de andra punkterna har vi dock fattat klara och precisa beslut.

Medbeslutande: vi har uttryckligen och kraftfullt öppnat medbeslutandet för alla lagstiftningsärenden och för alla frågor som inte rör lagstiftning men som är av grundläggande vikt. Vi anser att medbeslutandet inte skall gälla icke lagstiftningsbeslut som inte är av grundläggande vikt utan som ingår i det dagliga regeringsarbetet, så att säga.

Ämnena för regeringskonferensen: jag har varit mycket mindre pessimistisk än många av er – vi har även haft ett meningsutbyte på denna punkt, efter Helsingfors – eftersom jag hävdade att det var viktigt att hålla dörren öppen då det sunda förnuftet, nödvändigheten av att extrapolera viktiga frågor sedan skulle komma att reda ut saker och ting. Så har det faktiskt varit. Under denna månad efter Helsingfors har dörren verkligen öppnats och vi har återupptagit diskussionerna – jag påminner också om president Chiracs tal i Strasbourg – om fördjupning och flexibilitet: det vill säga att vi har gått tillbaka till en välstrukturerad dagordning, vilket är oundgängligt för utvidgningen. Därför har vi framför oss en konferens med en dagordning som är mycket öppnare än vad man trodde.

Förhållandet mellan kommissionen och parlamentet, den sista frågan som togs upp: jag har inte läst *Frankfurter Allgemeine*, för jag förstår inte tyska, men det ord som användes i artikeln – jag vet inte om det begrepp som på italienska översattes till "giochino" (leksak) var det som användes på tyska – tror jag inte uttalades i syfte att kritisera denna tidsplan. Vi har kanske utväxlat många komplimanger som vi kunde ha undvikit, ordförande, och jag tror att det är rätt att undvika dem. Jag tror emellertid att det väsentliga är det starka samarbete vi har inlett om det saken gäller och att därför det som gäller är samförståndet när det gäller att fatta stora beslut, även om vi kommer att ha flera skärmytslingar av detta slag. Och under dessa fyra månader har parlamentet och kommissionen alltid kommit överens.

3-011

Barnier, kommissionen. – (FR) Fru talman! Naturligtvis är den diskussion vi nu har litet svår eftersom varken ordförande Prodi eller jag ville gå in på detaljer, utan i stället lämna litet tid för diskussioner. När ni läser texten i detta yttrande kommer ni, fru ordförande, att se att vi verkligen inte lämnat några områden därhän och att vi genom textens utformning

kommer att förespråka en dagordning för konferensen som tar upp alla frågor, och inte enbart de tre *left-overs*. Ni kommer då att se att när det gäller varje institution, varje stor organisation knuten till det institutionella systemet – jag tänker på Regionkommittén, Ekonomiska och sociala kommittén och revisionsrätten – är det kollegiets förslag som ligger på bordet.

Som vanligt har vi, i samma strävan efter disciplin, inte gått in på detaljer men på en ganska grundläggande punkt tror jag att enhällighet hädanefter blir ett undantag i rådets omröstning, såsom vi skrev den 10 november. Vi redogör i detalj för dessa undantag och vi säger varför de måste vara undantag, då allt annat i en utvidgad union blir beslut som fattas med kvalificerad majoritet eller dubbel enkel majoritet som vi rekommenderar. Vi har också utvecklat vårt förslag ganska exakt till förmån för ett system för förstärkt samarbete.

Ordförande Poettering! När det gäller kollegiet självt döljer vi inte att det finns olika åsikter bland oss men det är inte det viktigaste. Att vi ger två valmöjligheter har en debattmässig och pedagogisk fördel, eftersom dessa två valmöjligheter båda består av en relativt omfattande reform av kommissionen jämfört med 1957. Men om man slutgiltigt bestämmer sig för att ha tjugo kommissionärer blir det inte en kommissionär för flera länder, herr ordförande, utan det blir tjugo kommissionärer för alla länder, där man turas om och där alla länder befinner sig på samma nivå som de andra, och har, när det gäller fem av sju mandat inom kommissionen, – vi har räknat – rätt att företrädas av en medborgare från sitt land. Den andra möjligheten skulle vara en medlem per stat tillsammans med en relativt omfattande omorganisation av det nuvarande systemet, såsom Prodi sade.

3-012

Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru talman, herr kommissionär, ledamöter! Till att börja med gläder jag mig åt att kommissionens ordförande och kommissionär Barnier är här eftersom min grupp inte tycker om att leka kurragömma med kommissionen. Sanningen är den att vi känner oss mycket frustrerade eftersom vi ännu inte i januari månad vet vad kommissionen tänker arbeta med politiskt under denna mandatperiod. Och för att kunna förklara det för oss själva och för att förklara det för allmänheten hade det varit bra att från första början känna till vilka planerna är för hela perioden.

Hur som helst måste vi i dag glädja oss åt att vi, när det gäller våra relationer, fyller en mycket betydelsefull funktion i det parlamentariska livet: att lyssna, tänka och debattera och inte bara hänvisa allt till några handlingar som inte kommer i tid, och när de väl kommer inte finns på alla språk.

Kommissionens ordförande har talat om två frågor vid sitt inlägg. För det första blev jag väldigt glad över att kommissionens ordförande när det gäller öppenheten, efter att ha studerat lagstiftningarna i berörda länder, sagt att kommissionen, i sin vishet, konstaterat att skillnaderna i öppenheten är mindre än vad som sagts, vilket visar att dygden inte är koncentrerad till en viss del av Europa och lasten i en annan, utan att de fördelas rätt så rättvist.

När det gäller öppenheten vill jag säga till kommissionens ordförande att vi mycket noga skall studera hans förslag – som kräver medbeslutande – och att parlamentet som definitionsmässigt är en öppen institution i enlighet med den linje som hållits kommer att försöka ha en så direkt tillgång till och vara så öppet som möjligt genom hela förfarandet för beslutsfattande.

När det gäller regeringskonferensen handlar den fråga vi måste ställa oss inte om våra ambitioner. Om vi försöker reformera institutionerna är det för att unionen skall kunna fungera, och det på ett demokratiskt sätt. Det är grundläggande när det gäller utvidgningen, och när det gäller dess nuvarande sätt att fungera.

Å andra sidan är det också mycket viktigt att vi står för våra åtaganden. Här uppkommer också en debatt som jag tycker är rätt så falsk för närvarande. Det verkar som om vi ber om en mycket ambitiös dagordning och att några av ledarna i rådet säger oss att man måste vara förnuftig och försiktig här i livet. Men det är viktigt att kunna våga stå för våra åtaganden. Vi har ett flertal gånger begärt att det skall finnas en stadga om de grundläggande rättigheterna, men det är inte vi som inlett den processen, vi bara deltar i den. Logiskt sett kan detta inte stanna vid en akademisk övning utan den måste komma med i fördragen. Därför bör det första påstående kommissionens ordförande uttalat understrykas, dvs. att vi är överens om att stadgan bör införlivas i fördragen. Detsamma kan sägas om säkerhets- och försvarsfrågan.

När det gäller de frågor som berörts allmänt skulle jag vilja uppmärksamma kommissionen på något. I den debatt vi hade i december, visade vi – och jag tror att parlamentet allmänt var överens om det – att vi ville hålla en gemensam linje med kommissionen. Det förslag kommissionen i dag ger oss är inte bara för information. Jag förstår att kommissionen vill kunna hålla en gemensam politisk linje med parlamentet.

Å andra sidan vill jag hänvisa till de konkreta förslagen. Beror valet vi ställs inför avseende kommissionens sammansättning på att man vill främja debatten eller kan det också vara så att kommissionen själv inte är överens? Det är en fråga jag skulle vilja reda ut just nu, eftersom jag tror att den också har betydelse. Hur som helst måste vi glädja oss åt att kommissionen gjort denna övning i introspektion.

När det gäller rådet har jag förstått att det i slutändan bara är ett förslag kvar: majoritet av befolkning och länder. Dvs. att det andra valet – som nämnts av de välinformerade, *Europa*-bulletinen i detta fall – inte finns med. Av denna anledning förstår jag att förslaget innebär att man i all lagstiftning då majoritet krävs i rådet automatiskt har medbeslutande med parlamentet.

Och en sista fråga. Anser kommissionen när det gäller det som kallas stärkt samarbete eller flexibilitet, som är möjligheten att gå före, att det skall beslutas av en majoritet av medlemsstaterna i rådet?

Fru talman! I grunden är det dessa frågor jag vill ta upp nu, med speciell tonvikt lagd på det som handlar om den gemensamma politiska linjen mellan kommissionen och parlamentet.

3-013

Prodi, kommissionen. – (IT) Ett mycket snabbt svar på de mest brännande frågor Barón Crespo tog upp. För det första: frågan om den gemensamma linjen med parlamentet. Jag tror att den metodik vi använder, med så omedelbara kontakter nästan redan innan besluten har fattats, det vill säga nästan i realtid, har ett enkelt skäl: utan ett intimt förhållande och en stark samordning kommer vi inte att uppnå någonting vid regeringskonferensen. Detta är jag helt övertygad om. Om regeringskonferensen skall bli effektiv beror på om vi handlar i full enighet. Politiskt ser jag det så.

För det andra: det skulle även gå att bli överens i kommissionen. Jag upprepar att vi på denna enda punkt har behållit två alternativ – och det kommer att märkas i debatten – just på grund av de sidoeffekter dessa två alternativ medför. Ni skall få se att sedan kommer det, realistiskt sett, absolut inte att bli komplicerat att arbeta tillsammans på en av de två linjerna. Medbeslutandet med parlamentet – det har vi redan sagt – blir totalt i alla lagstiftningsfrågor och vad beträffar icke lagstiftningsfrågor för de grundläggande.

Vad det förstärkta samarbetet beträffar: i dokumentet skriver vi "en tredjedel av medlemsstaterna", det vill säga att vi har valt en procentsats och inte ett absolut tal eftersom vi står inför en förändring av antalet närvarande stater. Naturligtvis har vi undantagit den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

3-014

Barnier, kommissionen. – (FR) Jag skall inte upprepa det som ordföranden sagt mycket bra, men, ordförande Barón Crespo, jag vill bekräfta att i vår text finner ni en mycket tydlig och logisk koppling mellan de områden som hädanefter kommer att antas med den nya kvalificerade majoriteten – låt oss säga den nya kvalificerade majoriteten som för oss är den enkla dubbla majoriteten – och medbeslutandet med Europaparlamentet. Det hindrar inte att både ni och vi funderar på att förbättra lagstiftningsförfarandena, så att tiden för lagstiftningsarbete blir både seriös och inte alltför lång och sedan kanske också, det är ett mycket svårt område, funderar över vad som faller under lagstiftningsområdet och vad som kan sortera under förordningar. Jag vet att det är ett känsligt ämne, men, herr ordförande, vi har tydligt bekräftat denna koppling mellan den nya kvalificerade majoriteten och medbeslutandet.

3-015

Haarder (ELDR). – (DA) Fru talman, herr kommissionsordförande! Jag har förstått att ni som en av två möjligheter genom vilka man kan begränsa antalet kommissionärer föreslår att länderna i perioder kan vara utan en kommissionär. Jag vill fråga om det i så fall är alla länder som i perioder skall vara utan en kommissionär, eller om det bara gäller vissa länder. Och med hänsyn till öppenhet vill jag gärna tacka er för att ni vill offentliggöra era postlistor. Därmed går ni mycket längre än de flesta regeringar och statsministrar. Det tycker jag är mycket lovvärt. Ni säger också att alla handlingar skall offentliggöras när beslut har fattats och de flesta skall offentliggöras redan innan. Jag vill gärna fråga er vad ni menar med "när beslut har fattats". Är det när rådet är klar med frågan eller är det redan när kommissionen beslutar sig för att lägga fram ett förslag till parlamentet och rådet? Jag vill be er att utveckla svaret. I övrigt kan jag hålla med er om att med hänsyn till öppenhet går ert förslag längre än de flesta nationella regeringars, men ni måste förstå att vi i detta parlament anser att skälet till varför det blev så fel i den tidigare kommissionen bland annat var att det var för litet öppenhet gentemot parlamentet. Vi är därför mycket måna om att ställa frågor om öppenhet till er och höra vad ni avser med era förslag.

3-016

Prodi, kommissionen. – (IT) Jag skall säga, mycket kort, att hypotesen om rotation inte kan fungera utan en absolut jämställdhet. Det är därför den är ett problem och vi har lämnat de två valmöjligheterna eftersom det är svårt att föreställa sig en rotation som inte baserar sig på tid: jag kan inte se andra kriterier för rotation. Men det skapar ett problem, som vi sade, att varje land skulle vara företrätt under fem av sju mandatperioder, men inte under två. Detta skulle medföra det allvarliga problemet med ett Tyskland eller ett Frankrike eller ett Italien som under två år av sju inte skulle ha någon kommissionär, ett problem som för övrigt gäller även de små länderna. Därför lämnade vi de två valmöjligheterna, eftersom denna aspekt fordrar en mycket komplex diskussion och är den enda punkt på vilken det, enligt mig, är värt att föra en mycket djuplodande diskussion.

Vad öppenheten beträffar finns i dokumentet – som jag antar kommer att delas ut inom de närmaste timmarna – en hel lista med förfaranden som är rätt komplicerade och klagöranden om just vad intern korrespondens är, vad icke officiell korrespondens är, vad en officiell handling är och vad en som kommer utifrån är. Detta är ett försök, och det kommer

självfallet också att bli en försöksperiod. Det kan hända att vi om några månader kommer att fördjupa och skriva om dokumentet, eftersom jag måste säga att vi under beredningen upplevde stunder av verklig osäkerhet. Nu sätter vi igång. Sedan hoppas vi på ett gott resultat och annars gör vi ändringar i all öppenhet.

3-017

Lannoye (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Jag tackar herr Prodi och herr Barnier för deras uttalanden. Jag måste erkänna att jag inte blev riktigt nöjd när det gäller kommissionens vision om vad som står på spel under regeringskonferensen. Under Helsingforsfördraget, under veckorna före och efter, beklagade jag, och jag tror inte att jag var ensam om det, kommissionens låga profil jämfört med rådets. Jag anser att det är vår skyldighet att erinra om att kommissionen och parlamentet är de två institutioner som har ett överstatligt synsätt och som därmed kan leda Europeiska unionen förbi rådets nationella motsättningar och ibland småaktiga eller snäva bekymmer, det måste man säga. Och jag måste erkänna att när jag lyssnade till kommissionens ordförande har jag svårt att förstå vad kommissionen verkligen vill.

Att ta upp problemet via de små tekniska aspekterna, som är viktiga, det håller jag med om, kanske inte är den bästa metoden. Jag skulle personligen ha föredragit att ståndpunkterna om ett antal principer varit tydligare och klarare. När man exempelvis säger att man måste ersätta regeln om enhällighet i rådet med regeln om kvalificerad majoritet instämmer vi, men man får inte omedelbart begränsa den med en rad undantag som jag hittar i den text som just delats ut. Jag tänker exempelvis på det planerade undantaget på skatteområdet där kommissionen uppenbarligen på ett antal viktiga punkter i anslutning till skattepolitiken förespråkar att vi skall behålla regeln om enhällighet. Det stör mig. Jag skulle alltså ha önskat att förslaget var litet ambitiösare på det området.

En annan punkt, som också är viktig, är de grundläggande handlingarna. När vi går från en union med femton medlemmar till en med tjugosju är det självklart för alla här att processen med förstärkt samarbete kan bli mycket omfattande. Och där förväntar jag mig förslag med litet mer muskler än de som ligger på bordet i dag. Hur skall detta förstärkta samarbete fungera? Eftersom jag inte läst texten hoppas jag att det står där. Men man måste erkänna att processen med förstärkt samarbete i dag inte fungerar, det är praktiskt taget omöjligt att utnyttja den. Mekanismerna som omger processen är sådana att de förhindrar utnyttjandet av den. Om man inte undanröjer detta hinder får vi ett vackert och sympatiskt uttryck, men utan innehåll.

Hur är det med Euratomfördraget? Ni vet att det är en av de punkter som ligger mig och många parlamentsledamöter varmt om hjärtat. Detta fördrag ingår fortfarande inte i det allmänna fördraget. Vad föreslår kommissionen? Det är ett fördrag som nu har funnits i fyrtio år. Det skulle förtjäna ett "lyft", en revidering, framför allt när det gäller den demokratiska processen.

Den tredje punkten slutligen gäller stadgan med de grundläggande rättigheterna: vilken juridisk status får den? Jag skulle vilja ha ett förslag från kommissionen. Hur skall parlamentet känna att det har stöd om kommissionen nöjer sig med att lämna förslag, med olika scenarier som, på det intellektuella och akademiska planet, enligt min uppfattning sannolikt utgör ett sympatiskt, men otillräckligt, angreppssätt på det politiska planet?

3-018

Prodi, kommissionen. – (IT) Innan jag överlämnar ordet till kommissionär Barnier skulle jag bara vilja säga till ledamot Lannoye att de förslag vi har kommit med är mycket ambitiösa, och om de analyseras inom helhetens ram gäller de verkligen alla aspekter på beslutsfattandet inom de europeiska institutionerna. De undantag ni syftade på är mycket begränsade, fyra om jag minns rätt, och gäller mycket specifika frågor där det skulle vara omöjligt att komma överens om kvalificerad majoritet eftersom det handlar om helt grundläggande frågor. Vi har begränsat vårt förslag till dessa frågor.

Samma förhållningssätt gäller det utökade samarbetet. Jag tror att man under de närmaste dagarna kommer att förebrå oss att vi gör det alltför lättillgängligt och att vi även kommer att förebrås det motsatta, det vill säga att det leder till hypotetiska, överdrivna fall av förstärkt samarbete.

3-019

Barnier, kommissionen. – (FR) Ordförande Lannoye! Jag är ganska förvånad över den bedömning som ni till att börja med gjorde av vår åtgärd, eftersom man naturligtvis har ett visst mått av egenkärlek när man som vi har arbetat huvudsakligen med denna fråga under månader, men uppriktigt sagt, om ni läser texten objektivt, utan att överge era egna övertygelser, hittar ni verkligen mer än små tekniska förslag. Jag ser inte ens många tekniska förslag, för att använda ert uttryck. Jag ser en mängd idéer, meningar och ord som har en avsevärd politisk betydelse.

Jag har berättat i vilken anda vi arbetat genom att ta hänsyn till kommissionens särskilda roll, utan att vidta alltför mycket försiktighetsåtgärder när det gäller försiktighet eller intressen i någon av de femton medlemsstaterna. Varje regering – det kan vi lita på – får möjlighet att säga vad den tror och vad den vill. Kommissionen skulle inte rätt utöva sin roll om den lade till respektive regerings roll. Vi har, ännu en gång, en särskild roll, och det är i den andan som vi lämnat samtliga våra förslag.

Ett av de områden som är grundläggande att organisera, eftersom utvidgningen skall äga rum, är att begränsa omröstning med enhällighet till det strikt nödvändiga, och vi har, jag upprepar det, fastställt de områden av konstitutionellt eller institutionellt slag, eller de politiskt mycket känsliga områden, som motiverar att man behåller denna enhällighet.

När det gäller det sociala området och det mycket känsliga skatteområdet har vi sagt mycket exakta saker, det kommer ni att se, som innebär verkliga framsteg, men jag är ganska säker på att man i vissa länder kommer att tycka att våra förslag är mycket vågade, eller till och med oacceptabla, herr Lannoye. Vi föreslår att kvalificerad majoritet skall vara regel i alla skattefrågor som har en direkt koppling till hur den inre marknaden fungerar och till respekten för de fyra friheterna.

Vi har inte tagit upp frågan om Euratom, men det hindrar mig inte från att förstå er uppfattning, som inte är ny. När det gäller stadgan om de grundläggande rättigheterna tar vi upp den i början av texten för att visa att vi i dag, när diskussionen om stadgan ännu inte riktigt börjat, inte kan säga vad den kommer att leda till.

Men liksom för ett annat mycket stort avsnitt om det politiska Europa, nämligen gemensam säkerhets- och försvarspolitik, har vi visat att vi så småningom är beredda att i slutet av förhandlingen, och jag tror att vi får tid, införa bestämmelser som skulle kunna tas med i denna stadga eller vara knutna till den, liksom andra bestämmelser som skulle tolka det politiska Europas framsteg när det gäller gemensam säkerhets- och försvarspolitik.

3-020

Kaufmann (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, herr kommissionsordförande, herr kommissionär! Stort tack för era redogörelser. Jag antar att detta är upptakten till en gemensam debatt inför öppnandet av regeringskonferensen, och jag har med stort intresse noterat att Prodi försäkrar att parlament och kommission gemensamt skall arbeta för att regeringskonferensen skall resultera i en omfattande reform av institutionerna inom Europeiska unionen. Jag tror verkligen att vi har ett gemensamt intresse i det här. Så har parlamentet helt riktigt fått konstatera att rådet vägrar att över huvud taget behandla en omfattande föredragningslista under regeringskonferensen, och jag ser det som en absolut nödvändighet att här utöva politiska påtryckningar så att en omfattande reform faktiskt kommer till stånd med tanke på de utmaningar som utvidgningen innebär.

Jag vill ta upp en eller ett par saker som följd av era utläggningar. För det första: Om jag just förstod Barnier rätt så sade han ingenting konkret om var kommissionen står i frågan om huruvida stadgan om Europeiska unionens grundläggande rättigheter skall ingå i fördragen. Här i parlamentet tycks det dock finnas ett stort intresse för att detta skall bli resultatet av arbetet med stadgan om de grundläggande rättigheterna, och vi förväntar oss också att det fattas beslut i frågan i slutet av regeringskonferensen. Alltså, vilken är kommissionens ståndpunkt?

För det andra: Barnier har just behandlat de områden där enhällighetsprincipen även fortsättningsvis skall gälla, och till min förvåning nämnde han det sociala området. Vad vi saknar är ett socialt Europa, och om man i ett Europa med 27 eller till och med 30 medlemsstater väljer att stanna kvar vid enhällighetsprincipen och samtidigt beklagar att några beslut inte är möjliga, då kommer vi över huvud taget inte att göra några sociala framsteg i Europeiska unionen! Att detta kvalificeras som undantag kan jag ärligt talat inte alls förstå!

För det tredje: Parlamentet har klart och tydligt sagt att de nuvarande fördragen alls inte möjliggör medborgarnas fulla medverkan och krävt att EU-reformen skall erbjuda möjlighet att upprätta respektive förnya kontakten, som det heter, med medborgarna. Vilka förslag av institutionell karaktär har kommissionen egentligen lagt fram för att medborgarna verkligen skall inbegripas, inte bara i diskussionen, utan också i beslutsprocesserna när det handlar om hur deras Europa skall komma att se ut i framtiden?

3-021

Barnier, kommissionen. – (FR) Fru talman! Vi kan inte i dag gå igenom alla frågorna i detalj. Ännu en gång, vi arbetar så att säga i direktsändning, jag ber er ursäkta oss om vi inte kan lägga fram dessa förslag i detalj, och jag tackar er i förväg för att ni har vänligheten att läsa dem objektivt.

När det gäller stadgan om de grundläggande rättigheterna kommer vi själva att delta, liksom ni, i de förhandlingar som skall inledas. Ett särskilt område har inrättats för att utarbeta denna stadga. Jag förstår att mitt svar kan göra er besviken, fru talman, men vi har helt enkelt inte fattat något beslut om hur denna stadga i förekommande fall skulle kunna införlivas i fördraget, eftersom vi inte kan veta vad den skall innehålla då förhandlingarna ännu inte inletts. Vi är emellertid öppna.

Fru talman! När det gäller det sociala området får det inte föreligga några missförstånd. Vi vet att det sociala Europa redan är på väg och jag har ofta betonat att unionen inte bara skall vara en jättestor marknad utan att den också måste ha en humanistisk och social dimension. Det kommer därför i förlängningen av de frågor som redan utarbetats i den riktningen att finnas områden där beslut fattas med kvalificerad majoritet. Men vi räknar ändå inte med att harmonisera socialförsäkringssystemen med kvalificerad majoritet. Subsidiariteten måste fortfarande ha betydelse och många medlemsstater, medborgare och folkvalda fäster stor betydelse vid det.

Det var de svar jag kan ge i frågan.

På det institutionella planet säger ni: hur skall ni få med medborgarna? Jag har givit er ett första svar när jag berättat om vår idé att vi kommissionärer, tillsammans med er, skall bedriva och engagera oss i en allmän debatt. Vi skall finna medel för det och kanske kommer vi att begära medel från er för att skapa denna allmänna debatt om Europas framtid och den institutionella debatten, framför allt. Fru talman! Vi har exempelvis idén om att reglerna för hur unionen fungerar skall vara lättare att förstå. I förmiddags diskuterade vi mycket kring systemet för omröstning. Och vi anslöt oss slutligen till idén med dubbel majoritet, befolkning – stat, halva befolkningen och hälften av staterna, eftersom detta system förefaller oss enkelt, och dessutom på ett mycket enkelt sätt i fördraget bekräftar och tolkar den tillämpning vi redan har med det nuvarande systemet. Det är antligen begripligt för alla medborgare och besluten som fattas med kvalificerad majoritet kommer att fattas i anslutning till omröstningar som innebär att hälften av befolkningen är företräd i omröstningen, liksom hälften av staterna.

Vi har också visat vårt intresse för en reform av den ekonomiska och sociala kommittén där vi förespråkar att ledamöterna skall utses enligt en europeisk dimension och inte en nationell, och att denna struktur, detta område, i större utsträckning skall vara öppet för det civila samhället och föreningar, än vad det är i dag.

Vi har tänkt oss – jag vet att frågan sannolikt kommer att leda till en debatt bland er eftersom den berör er direkt – vi har tänkt oss, och det är ett av våra förslag, att bland de 700 ledamöterna i Europaparlamentet – vi är definitivt överens om denna siffra, i en utvidgad union – att ett antal ledamöter väljs utifrån europeiska listor. Det är också en idé för att göra det europeiska idealet mer känt bland medborgarna.

Fru talman! Jag tror därför att det i vår text finns ett antal svar på denna utmaning om det demokratiska underskottet och alla måste ta sitt ansvar när det gäller att minska detta demokratisk underskott.

3-022

Pasqua (UEN). – (FR) Fru talman! Ingen kommer att bli förvånad när jag säger att jag inte har någon fråga att ställa, utan endast två eller tre kommentarer att göra. Till att börja med vill jag säga att det inte skulle vara normalt om man här i kammaren får känslan av att alla är överens när det gäller den föreslagna utvecklingen. Jag noterar att vi fick dokumenten för bara några minuter sedan. Vi måste studera dem i detalj. Därför skall jag nöja mig med två eller tre kommentarer.

Det som slog mig mest i det som har sagt var att om kommissionen utövar sin roll när den lämnar ett antal förslag till regeringskonferensen, och Europaparlamentet utövar sin när det försöker gå längre, är det ändå så att besluten kommer att fattas på en annan nivå.

Jag har noterat två saker. Den första var en precisering från Barnier som sade: enhälligheten blir ett undantag. Det som blir regel är den dubbla enkla majoriteten eller kvalificerad majoritet. Jag säger genast när det gäller mig – jag tror inte att jag är ensam om det, det visar sig senare – att när staternas vitala intressen står på spel kan de bara lita till sig själva för att försvara dessa vitala intressen.

Barnier sade också att han önskade sig en allmän debatt. Han kan vara lugn. Debatten kommer naturligtvis att äga rum. Den kommer att äga rum, kanske på initiativ av Europaparlamentet – det hoppas jag – kanske på initiativ av kommissionen. I vilket fall som helst på vårt initiativ i vissa länder, bl.a. mitt.

Oavsett vilka beslut det gäller hoppas jag att det inte sker bakom folkets rygg, så som ofta, alltför ofta, varit fallet. Den europeiska befolkningen, de europeiska medborgarna måste tillfrågas – de bör informeras och bli delaktiga i de beslut som fattas. Frågorna får inte enbart handhas av dem som anser sig vara en elit.

Det var vad jag ville säga. När det gäller eventuella frågor så vill jag säga att när jag noggrant har läst de dokument vi just fått, får jag se vilka frågor jag skall ställa. Tack, fru talman. Det viktigaste med dagens sammanträde är egentligen att det äger rum.

(Skratt)

3-023

Barnier, kommissionen. – (FR) Fru talman! Ordförande Pasqua sade själv att hans kommentarer inte krävde något svar. Och jag upptäckte inte heller några frågor i hans inlägg. Jag vill bara ge min uppfattning. Vi har till att börja med inte blivit lugnade när det gäller den tänkta allmänna debatten, eftersom vi själva ville att en sådan debatt skulle hållas. Vi har sagt att vi skall arrangera den så att denna stora debatt om institutionerna, till förmån för och inför utvidgningen, inte blir en hemlig eller undanhållen debatt utan att den i så stor utsträckning som möjligt också omfattar medborgarna. Men jag är glad att se att ordförande Pasqua inte förlorat något av sin envishet, sina idéer eller sina övertygelser, sedan den tid vi tillsammans satt i den franska senaten.

(Skratt)

3-024

Dupuis (TDI). – (FR) Herr kommissionsordförande, kommissionär Barnier! Jag noterar att kommissionen delvis tycks ha övergivit den låga profil man höll i Helsingfors och nu riktar in sig på litet djärvare förslag. Jag instämmer inte i kommissionens optimism. Balansen inom rådet är den som redan finns i dag, och jag anser att den inte förebådar något särskilt revolutionerande. Därav den fråga som kommissionen inte tycks ställa, nämligen frågan om senare reformer som blir nödvändiga och nya mekanismer som kommer att krävas för att göra dessa reformer möjliga. Vi vet att regeringsmetoden med femton medlemmar inte ens fungerar nu. Med tjugosju eller trettiofyra medlemmar blir det naturligtvis ännu värre. Jag ber därför kommissionen att ge oss svar på denna fråga, och särskilt om det konstitutionella medbeslutandet, dvs. rådets och parlamentets delaktighet i framtida konstitutionella reformer.

En annan fråga där jag inte hört något svar på från kommissionen är den som förefaller mig uppenbar, om kommissionens försvagning som institution. Det är uppenbart alltsedan Santers kommission föll. Jag tror att denna situation kommer att fortsätta om ingen nödvändig reform genomförs. Intressant nog föreslog ni att en del av parlamentsledamöterna skulle väljas av ett enda europeiskt kollegium. Det tackar jag er för, jag instämmer helt i detta. Men jag tror att förslaget att välja ordföranden för kommissionen genom allmän rösträtt är den enda åtgärd som på nytt kan ge kommissionen någon betydelse, och en verklig betydelse, och jag skulle vilja veta vad ordförande Prodi och kommissionär Barnier anser i frågan.

3-025

Prodi, kommissionen. – (IT) Det gläder mig att ni har noterat att mycket har förändrats jämfört med Helsingfors. Det har förändrats eftersom det viktiga i Helsingfors var – som jag sade då – att lämna debatten öppen. Nu tror jag att den håller på att utvidgas också i riktning mot lagda förslag. Det tar tid, men det är riktningen som är så viktig.

Tillåt mig avsluta med en specifik punkt, innan ordet går till kommissionär Barnier: försvagningen av kommissionen. Jag tror fullt och fast att vi befinner oss i en period av omorganisation, av förstärkning, och jag är helt övertygad om att denna debatt är avgörande för kommissionens och parlamentets öden. Tillåt mig dessutom att säga att vi i detta fall är hårt bundna vid varandra: vi har inga som helst motstridiga, oförenliga, intressen. Beslutet gäller vårt samarbete, inte bara kommissionens makt och framtid utan även parlamentets. I denna stund skapar vi antingen europeiska institutioner där vi båda är huvudrollsinnehavare eller så förlorar vi båda: det finns ingen ensam förlorare.

3-026

Bonde (EDD). – (DA) Fru talman, herr kommissionsordförande Prodi! Det sätt på vilket ni i dag talar om öppenhet antyder att det blir mer öppet för historiker och inte för journalister, parlamentsledamöter och väljare. Innan jul lovade ni högtidligt att vi framöver skulle få föredragningslistor och protokoll från kommissionens sammanträden, och jag dristade mig i plenum till att tacka och berömma er för detta steg i riktning mot större öppenhet. Jag måste nu tyvärr ta tillbaka detta beröm, eftersom de föredragningslistor och protokoll vi nu får är ganska innehållslösa. Vi kan läsa det som också går att läsa i tidningarna, de riktiga protokollen får vi inte. Nu vill jag ställa min fråga till er: Är det ni personligen, herr Prodi, som har sagt till tjänstemännen att de nu skall skriva vissa nya specifika protokoll utan något viktigt innehåll, eller är det tjänstemännen som har tömt ert högtidliga löfte på innehåll? Är ni en svag ordförande, herr Prodi, som inte bestämmer något, har ni blivit motarbetad av era kolleger eller är det tjänstemännen som tömt ert löfte på innehåll och svikit er? Er danske kollega i kommissionen, Poul Nielson, har uttryckt ovanligt skarp kritik av kommissionens arbete. I kommissionens interna personaltidning säger Poul Nielson att det inte är kommissionsledamöterna, utan vissa högre tjänstemän som bestämmer. Tjänstemännen politiserar och skapar nätverk som motverkar den politiska ledningen. Håller ni med Poul Nielson om det han säger i kommissionens interna personaltidning, *Commission en direct*: "Det står nu klart för mig vem som styr kommissionen, det är inte nödvändigtvis kommissionsledamöterna, utan höga tjänstemän."? Herr Prodi! Håller ni med Poul Nielson? Är ni en fånge i er egen fästning? En anonym tjänsteman följer upp kritiken med följande hälsning i den danska dagstidningen *Politiken*: "Fackföreningarna är kolossalt starka inom kommissionens struktur. De har en kultur som liknar den italienska maffians. De är välorganiserade som den tyska bilindustrin och de har en facklig mentalitet som är hämtad från de brittiska kolgruvearbetarna under förra århundradet. Det är en explosiv cocktail som är farlig att hantera" – och det är alltså en tjänsteman i kommissionen som säger detta, och inte jag. Jag brukar vara betydligt hövligare när jag kritiserar kommissionen.

3-027

Prodi, kommissionen. – (IT) Jag tvekar inte alls att omedelbart göra en teknisk jämförelse av dagordning och mötesprotokoll och om hur saker och ting har gått till. Frågan är vad man begär av mötesprotokollet. Mötesprotokoll är verkligen ingen redogörelse för de oändligt många timmarnas diskussion i kommissionen, utan de visar innehållet i diskussionens huvudfära med besluten. Detta är ett mötesprotokoll, och där tror jag inte det finns några problem alls med att ha en total öppenhet.

Vad gäller problemet med tjänstemännen är det mycket enkelt. Kommissionen är ett politiskt organ, vilket innebär att administrationen måste lyda order från det politiska organet även om den förfogar över en självständighet i hur arbetet organiseras och ett ansvar som är grunden för dess värdighet och oberoende. Min avsikt är – och det är det vi gör dag efter dag – just att göra kommissionen till allt mer av ett organ för politiskt beslutsfattande, och alltså följer härav att administrationen verkställer kommissionens beslut.

Däremot kommenterar jag inte vad den anonyme danske tjänstemannen har sagt, eftersom man självfallet bara kommenterar uttalanden som har en upphovsman. Jag upprepar att frågan om hierarkin och förhållandet mellan kommissionen och tjänstemännen är mycket klar. Ni kommer att få se, ledamot Bonde, att vid slutet av mandatperioden kommer detta att vara ett perfekt sätt att ömsesidigt uppfatta våra roller och våra relationer.

3-028

Garaud (NI). – (FR) Fru talman! Egentligen ville jag ställa en fråga till kommissionens ordförande, men han besvarade den nästan i sitt tredje inlägg, i en mening som kanske kom från den saknade handlingen.

Samarbetet mellan kommissionen och parlamentet är naturligtvis ett uttryck för institutionell vilja, som man säger här, sympatisk, charmfull och vänlig, men jag undrar ändå om det inte här finns något mer än detta. När det gäller en så viktig fråga som denna, man måste kanske betona det, tog Barón Crespo nyss upp möjligheten att det kanske skulle bli svårt att få ett beslut från rådet. Men förändringen av institutionerna faller under rådet. Regeringskonferensen omfattar definitionsmässigt regeringarna.

Jag ställer mig naturligtvis en fråga, som jag tror mig ha svaret på: i kopplingen mellan kommissionen och parlamentet, jag skulle till och med vilja säga i den allians som föreslagits, finns det definitivt en dynamisk självklarhet, jag skulle till och med vilja påstå att den är "dialektisk". Prodi sade att vårt samarbete behövs, eftersom vi kommer att vinna eller förlora tillsammans. I det sammanhanget tror jag att Lannoyes oro var helt oberättigad. Det är tydligt att kommissionen i den kollektiva organisationen och överföringen till gemenskapsnivå av institutionerna, vill gå längre än ministerrådet, eller längre än stats- och regeringscheferna, rättare sagt. Därför är uppmaningen till parlamentet, vars folkvalda representerar en stark demokratisk kraft, naturligtvis en avsevärd sporre för kommissionen. Jag tror att det är tydligt för i stort sett alla. Men jag tror att vi måste vara tydliga i ett parlament där, även om majoriteten sannolikt är positiv till att ytterligare överföra de europeiska institutionerna till gemenskapsnivå, men där det finns viktiga minoriteter – ungefär en tredjedel, vi såg det i samband med kommissionens inrättande. Samarbete är definitivt önskvärt mellan kommissionen och parlamentet, det tror jag kommissionen vill, men också för att det i högsta grad gynnar kommissionen, i den utveckling den önskar och i debatten med stats- och regeringscheferna.

3-029

Prodi, kommissionen. – (IT) Svaret är verkligen kort. Skälen till denna vilja till interinstitutionellt samarbete är mycket enkla: för det första vår överlevnad, för det andra, vilket är än mer viktigt, tanken att Europa antingen skall vara demokratiskt eller inte finnas till. Vi har alltså inga andra alternativ: antingen glädjen eller plågan i att arbeta tillsammans.

3-030

Napolitano (PSE), ordförande för utskottet för konstitutionella frågor. – (IT) Fru talman! Ni bad mig också lämna information om det sätt på vilket parlamentet, genom vårt utskott, kommer att agera. Jag vill säga er att utskottet för konstitutionella frågor är redo att redan i dag diskutera förslaget till yttrande om regeringskonferensen och att med hänsyn till beslutet från de politiska gruppernas ordförandekonferens – som ni påminde om – skriva in detta yttrande på dagordningen för den första sessionen i februari.

Jag skulle också för ordförande Prodis och kommissionär Barniers information vilja precisera att Europaparlamentets yttrande kommer att vara av en annan natur än kommissionens. Vi kommer att avge ett i huvudsak politiskt yttrande, medan kommissionen – med rätta, anser jag – har ansett sig böra tränga in i de frågor som skall diskuteras under regeringskonferensen. Jag vill genast säga att vi kommer att läsa dokumentet mycket noggrant men än så länge uppskattar vi det faktum att kommissionen – jag vet inte om ordförande Prodi kan känna igen sig i denna min tolkning – har återgått till ambitionerna i det meddelande som framlades för oss här 10 november, det vill säga till en roll som initiativtagare när det gäller att formulera konkreta förslag till reformering av fördragen, vilket är exakt det Europaparlamentet bad om med sin resolution 18 november, i punkt 5 i denna resolution för att vara exakt. Eftersom vi sedan redan har gått in på de lösningar kommissionen föreslår står det helt klart att vi, vad beträffar de lösningar kommissionen föreslår i dokumentet, som parlament inte har någon möjlighet att bifalla eller avslå eller föreslå ändringar, och vi kommer att få tillfälle att uttrycka oss genom vår resolution och via våra båda företrädare vid regeringskonferensen.

Bland de frågor jag fortfarande saknar, ordförande Prodi – jag tog upp detta redan den 10 november – finns de som handlar om samordning av den ekonomiska politiken och ändring av artikel 99 i fördraget, en ändring som Europaparlamentet uppmanade till redan i sin resolution från februari 1999: en mycket viktig fråga även med tanke på utvidgningen, framför allt mot bakgrund av den viktiga, och i framtiden kanske växande, roll de informella mötena, utom ramen för fördragen, med ministrarna i de länder som deltar i eurosamarbetet spelar. Jag anser att detta är en viktig fråga bland andra att ta upp vid regeringskonferensen.

3-031

Barnier, kommissionen. – (FR) Ordförande Napolitano sade nyss, och personligen är jag mycket glad över det, i vilken anda parlamentet ville offentliggöra sitt yttrande. Även om det inte kommer att behaga alla här, tycker jag det är logiskt och egentligen ganska naturligt, att känslan i yttrandet kompletterar och överensstämmer med vår känsla. Jag säger kompletterar, eftersom vi, ännu en gång, i vår roll grundar oss på en ambition, en politisk vision, genom att lägga fram exakta förslag som inte är tekniska, inbegripet, mina damer och herrar, ett tjugotal artiklar i fördraget, ett förslag till ny

skrivning av fördraget. Och vi kommer att fortsätta denna strävan att redogöra för våra idéer. Om vi inte hade gjort det skulle många av er antagligen ha förebrått oss.

Ordförande Napolitano! Vi känner till er oro när det gäller samordningen av den ekonomiska politiken. Det är en mycket viktig fråga som vi för närvarande inte tagit upp i vår text. Jag har för övrigt talat om den, på er begäran, med vår kollega Solbes, och vi skall fortsätta denna interna dialog. Jag vill bara säga att vi i denna fråga behöver litet mer tid för att arbeta och för att i förekommande fall lämna förslag.

3-032

Talmannen. – Tack, herr Barnier.

Våra två företrädare vid regeringskonferensen har begärt ordet och jag lämnar först ordet till Brok.

3-033

Brok (PPE-DE), ordförande för utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik. – (DE) Fru talman! Jag tycker att kommissionen mot bakgrund av detta egenhändigt uppsatta mål rör sig i rätt riktning, närmare bestämt på det område som vi betraktar som kärnområdet: majoritetsbesluten och medbeslutandet. Jag vill fråga kommissionen om man är beredd att på de områden där det verkligen handlar om detaljerna, där det blir allvar, exempelvis i fråga om vilka av skatterna, vilka delar i socialpolitiken som skall ingå i majoritetsbeslut och dylikt, om kommissionen alltså vore beredd att inför förhandlingarna förbereda initiativ som röstas fram eller som är gemensamma med parlamentet.

När det handlar om rådsreformen anser jag inte att frågan om röstviktning har diskuterats tillräckligt. Vore det inte vettigt att ta upp också förslagen från Dehaene-rapporten i vilka funderas kring en möjlig uppdelning i ett verkställande råd och ett lagstiftande råd? Nuvarande konstruktion är faktiskt inte handlingskraftig, och jag anser verkligen att detta kommer att bli ett av de största problemen i och med att Europeiska unionen utvidgas ytterligare och ännu fler skall sitta med i rådet.

Låt mig i korthet nämna ytterligare två punkter. Den ena var vad Napoletano redan har fört på tal, frågan om Ekonomiska och monetära unionen och kontrollen av Ekofin-rådet och Ekofin–Euro 11. Ansvarsförhållandena i det första ledet är för mig ett av de mest problematiska områdena, men från rådets sida förhåller man sig som om det vore ett regeringsarrangemang utan verklig kontroll. Även kommissionens och parlamentets medverkan måste enligt min mening utredas på det grundligaste om vi i längden inte skall bli kvar i fel banor, och hit hör också frågan om externa föredrag och parlamentets godkännande av avtal som gör att lagstiftning krävs.

Jag tycker att det är viktigt att vi under året söker möjligheter att inom ramen för regeringskonferensen koppla frågan om Europeiska unionens status som juridisk person till resultat från församlingen om stadgan om Europeiska unionens grundläggande rättigheter. Jag tror att detta kommer att bli en viktig uppgift som endast dessa två institutioner tillsammans kan klara av. Från medlemsländerna kommer det inte att komma.

3-034

Prodi, kommissionen. – (IT) Jag skall bara ge ett kort svar, och sedan kommer kommissionär Barnier att ge er detaljerna om skattesituationen som vi diskuterade länge i förmiddags. Jag vill bara säga att vi inte har någon som helst avsikt att lämna Dehaene-kommitténs förslag därhän, och därför har vi begärt denna parallella utredning. Eftersom det har gjorts påpekanden om den tekniska fördjupningen, om insättandet i ett generellt sammanhang, har vi i stället för att utgå från samma punkt beslutat att begära denna utredning. Vi hoppas alltså att i maj ha detta andra paket att diskutera.

3-035

Barnier, kommissionen. – (FR) Om jag rätt förstod en av Elmar Broks sista punkter, var det frågan om rådets organisation han tog upp. Vi har inte lagt frågan om rådets funktion åt sidan, bl.a. rådet (allmänna frågor). Vi tycker till och med att det är ett av de områden där det, inför utvidgningen, förekommer flest frågor, och där det absolut krävs förändringar i hur rådet fungerar. Vi har emellertid noterat att man redan slagit in på den vägen. Det gäller besluten i Helsingfors.

Om vi skulle gå ännu längre, herr Brok, bl.a. när det gäller en idé som framförts och som vi inte förkastar, men som inte berör oss direkt i vår egenskap av kommission, genom att skapa ett råd för "allmänna frågor", ett råd för "europeiska ärenden", ministerposter för europeiska ärenden med permanent plats i Bryssel, skulle det behövas ändringar av fördraget, och vi tror att dessa frågor först måste få mogna inom rådet själv.

När det gäller den kvalificerade majoriteten skulle jag vilja säga att vi föreslår att inom ramen för unionens politik skall all social politik beslutas med kvalificerad majoritet. Vi befinner oss därför, med undantag för kollektivavtal mellan arbetsmarknadens parter, inom ett lagstiftningsområde och införande av medbeslutande. Men när jag säger "hela den sociala politiken med kvalificerad majoritet" undantar jag naturligtvis socialförsäkringen, vilket de flesta, eller alla, länder önskar. I det sammanhanget föreslår vi, om vi skall gå i riktning mot en harmonisering eller en samordning, att enhälligheten skall behållas. För övrigt vill jag upprepa till Elmar Brok, liksom till professor Tsatsos, som dagligen kommer att arbeta med oss, att vi är beredda att samarbeta.

3-036

Tsatsos (PSE). – (EL) Fru talman! Tack vare Napolitanos och Broks kommentarer kan jag fatta mig kortare och därigenom underlätta förfarandet.

Herr kommissionsordförande! Jag har intrycket av att de svårigheter som vi kommer att stöta på kommer att bestå i att hitta en balans mellan en hög effektivitet för institutionerna och ett samtidigt bevarande av demokratiska principer, principer om staternas jämlikhet och Europeiska unionens hela övriga regelverk. För effektivitet betyder med nödvändighet både påskyndande och förenkling. Och bägge är nödvändiga. Och bägge är till en viss punkt eftersträvansvärda. Men jag tror att rollen för Europaparlamentet, som det politiska organet framför alla andra, rollen för företrädarna för Europas folk, är att övervaka denna balans mellan effektiviteten och de andra viktiga principerna, principerna för demokrati och staternas jämlikhet.

De stora frågorna är tyvärr frågor som i hög grad påverkar denna balans. Både frågan om kommissionen och frågan om röstviktningen. Jag skall säga några ord om röstviktningen. Ni har bett oss, och detta är mycket intressant, att överväga dubbel majoritet. Staternas majoritet, folkens majoritet, när bägge majoriteter behövs för ett beslut. Men detta inbegriper många lösningar. Det är inte en. Det är en stor skillnad mellan en reglering som föreskriver 70 procent och en annan som föreskriver 65 procent. Och där kommer vi att stöta på problemet med de mindre staternas öde. Här har vi alltså en konflikt mellan effektivitetsprincipen och principen om staternas jämlikhet.

Jag är mycket positiv till frågan om den europeiska listan. Men, herr talman, den europeiska listan utan en lag för europeiska politiska partier begriper jag inte vitsen med. Vi har tidigare drivit på frågan. Parlamentet har antagit ett betänkande, med stor majoritet, och den hedervärde Barniers företrädare har sagt att kommissionen skall svara på detta. Dessutom har vi frågan om partiernas finansiering, som måste regleras juridiskt. Kommissionen måste alltså, skulle jag vilja säga, svara på Europaparlamentets tidigare betänkande, och vi måste komma fram till en institutionell lösning som är absolut parallell och förenlig med kommissionens enastående idé att föreslå att den europeiska internationella listan legaliseras, vilket verkligen skulle göra det möjligt för oss att genomföra det som vi kallar europeisk *intégration*.

3-037

Prodi, kommissionen. – (IT) Ett enkelt påpekande: jag tror att det uppstod ett missförstånd när vi talade om dubbel majoritet. Det är ett mycket enkelt kriterium: det innebär en majoritet av länderna, vilket är enkel majoritet där Luxemburg och Tyskland räknas lika mycket, och en majoritet av befolkningen, där däremot Tyskland räknas mycket mer än Luxemburg. De två majoriteterna skall dock vara icke kvalificerade majoriteter: 50 procent plus en, vilket är majoritet. Alltså en mycket enkel och lättfattlig princip. Det är i grund och botten den federalistiska princip som gör att Rhode Island och Kalifornien har samma antal senatorer, men att Rhode Island har en femtiondedel av Kaliforniens mandat i Representanthuset. Detta är det logiska resonemang vi har följt, ett resonemang som jag tycker är mycket viktigt.

Vad den europeiska listan beträffar måste det stå klart att detta är parlamentets beslut. De är er uppgift att finna en lösning, att bedöma om vi är mogna eller inte. Jag har tänkt mycket på typen av vallag, den blir mycket komplicerad, men detta tycker jag är viktigt.

Nu skulle jag vilja hänvisa till den diskussion Napolitano nyss tog upp om artikel 99, som är ett avsnitt av grundläggande betydelse. Vi har en hel rad ekonomiska beslut inom de olika centralbankerna och många andra beslut, men det saknas vissa instrument för samordning av politiken som är enormt viktiga. Om det till exempel i denna stund skulle inträffa en asymmetrisk *shock* i ett av länderna finns det praktiskt taget inga instrument för att ingripa. Detta är ett av de problem vi måste vara medvetna om.

3-038

Méndez de Vigo (PPE-DE) – (ES) Fru talman! Jag har noga läst kommissionens meddelande och jag skulle vilja säga till dem som inte anser att det är ett ambitiöst meddelande att det tycker jag att det är. Och jag anser att den är det politiskt eftersom den lyfter fram frågor som i detta ögonblick inte är i regeringarnas tankar. Den lyfter fram införlivandet i fördragen av de institutionella reformerna när det gäller säkerhet och försvar. Det ville inte regeringarna i Helsingfors, och det är en politisk satsning.

Den lyfter fram ett införlivande av stadgan om de grundläggande rättigheterna i fördragen. Det vi har i dag, efter Köln och Tammerfors, är en förklaring och, eventuellt, ett införlivande i fördragen. Kommissionen satsar öppet på ett införlivande i fördragen och det är en politisk satsning.

Detsamma kan sägas om det stärkta samarbetet. Det ville man inte ta med på dagordningen i Helsingfors och kommissionen satsar på det.

Fru talman! Jag ser i synnerhet att det finns en stor överensstämmelse mellan kommissionens förslag och Europaparlamentets, som återfinns i Dimitrakopoulos/Leinens resolution. Jag tror därför att vi nu har ett bra dokument som utan tvivel kommer att ligga till grund för det beslut Europaparlamentet skall fatta.

Jag tror att vi nu måste vara tydliga och att vi inte bör inlåta oss i processer om avsikter eller meningslöst prat. Vi måste ge grönt ljus till att låta regeringskonferensen sätta igång. Och kommissionen som är en del i den konferensen har visat att den har dokument, argument, uttryckliga dessutom, att lägga fram på bordet. Och våra två företrädare Dimitrios Tsatsos och Elmar Brok kommer inte att sitta tysta.

Fru talman! Jag anser därför att det är en bra dag i dag, det är en positiv dag. Jag tror att samstämmigheten mellan kommissionen och parlamentet är mycket hög och att det vi måste göra är att sätta igång att arbeta och inget annat.

3-039

Prodi, kommissionen. – (IT) Vi följer uppmaningen och går och arbetar.

3-040

Talmannen. – Kära kolleger! Tyvärr måste vi avbryta nu, eftersom vi hade bestämt att sammanträdet skulle sluta kl. 16.00. Jag tror jag kan säga att det inte längre är någon tvekan om att det finns ett stort intresse för dessa möten, även om jag naturligtvis är medveten om att många kolleger som begärt ordet blir litet besvikna. Jag kan ändå lova er att vi under talmanskonferensen skall försöka se hur vi kan ändra på saker och ting så att kollegerna kan delta i större utsträckning.

För er räkning vill jag tacka ordförande Prodi och kommissionär Barnier, och även tacka er alla. Jag tror att en debatt verkligen har inletts, såsom Prodi och Barnier önskade, på ett mycket konstruktivt sätt. Vi skall fortsätta i den riktningen enligt önskemål från Méndes och Vigo. Tack allesammans.

(Sammanträdet avslutades kl. 16.20.)